

Никола Вапцаров
Ключът на Суец

Ние излязохме преди шест дни от Черно море, където виеше студен мартенски вятър. Хората от първа класа, които се разхождаха по палубата, смениха шест пъти облеклата си през тези шест дни.

Долу, в машинното отделение, хвърляхме дочените си куртки, оставахме само по моряшки фланелки и зеехме като жаби срещу ветролозите.

Но и оттам не идеше почти никакъв хлад. И изведнъж по тръбата капитанът вика:

– Долу, машинно!

– Йес, машинно – отговарям лениво.

– Пригответи се, след половин час приставаме.

– Йес, след половин час приставаме.

Умората изчезва. Не усещам нито потта, нито машинното масло, които лепнат по тялото ми. След половин час приставаме! Изпушвам подред няколко цигари, наливам в лубрикаторите цилиндрово масло, опитвам лагерите – само и само по-скоро да се мине този проклет половин час.

– Намали 20 – вика капитанът в разговорната тръба.

– Йес, намали 20.

– Намали още 20!

– Йес, намали още 20.

– Стоп!

– Йес, стоп.

– Пълен заден!

– Йес, пълен заден.

Ръчагът на кулисата, която променя хода на машината, се търкаля ту наляво, ту надясно.

– Стоп!

– Йес, стоп.

– Първа машина вахта свободна – вика от горната решетка старши механикът.

Изкачвам се бързо по железните стълби на машинното отделение. От потните ми и омаслени дочени дрехи се вдига пара.

На палубата слънцето жари. Мъхът по краката на дамата, чийто мъж остана в Цариград, златее. Корабът е долепен до кея. Значи, това е Александрия? Това е градът, през който текат богатствата на просторната Нилска долина? Това е ключът на Суецкия канал? Градът, в който е кипял някога културен живот? Градът със 700 000-томната библиотека? Градът, който създаде някога свой стил, свое изкуство, своя наука?

Градът на Александър Македонски? Градът, за който мечта Бонапарт, но не можа да го задържи. Покореният град през 1881 година от английската империя. Морският град без флот с египетско знаме. Египет – почти без войска.

По пристанището – огромни складове, магазин и фирми на паракорходни компании. Нашият кораб се губи в гора от мачти. Кръглите прозорчета страхливо гледат туловищата на морските гиганти.

Искам да почувствувам сърцето на този град с едно пипване и мера очертанятията на големите постройки. Искам да хвана нещо типично – извън палмите, извън смесичата от арабски и модерни стилове, извън стила на търговския утилитаризъм, който се шири по пристанището. Не, всичко това аз съм го виждал и другаде, макар може би не така завършено.

Край мене минава с малка пътническа чанта дамичката, чийто мъж остана в Цариград.

– О ревоар, мосю. – И намига. – Приятна забава в Александрия.

Защо намигна? Може би си мислеше, че по този начин улавя най-добре атмосферата на града?

И изведнъж – чувам картеници. След това една моторница издигна носа си над зелената вода и се стрелна към отвора на залива. На около петстотин метра се вижда друга моторница. Тя криволичи насам-натам, а около нея водата възвира от куршумите. Оттам вдигат бяло знаме, но се вижда как хората изхвърлят нещо от борда ѝ. Някакви бели пакети, които отначало *плуват* по водата и след това потъват. Гонената моторница се отправя към кея под заплахата на картенното дуло. Един едър, небръснат от седмица мъжага гледа насъбралата се тълпа, криви устата си и прави някакви неприлични жестове с ръцете си.

Отпосле работата се разбра – били контрабандисти. Причакали някой параход отвъд хоризонта, напълнили моторницата и търсели удобно място да стоварят стоката си. Мислели, че през деня ще бъде по-неподозрително. И сигурно са успявали не един път. Но сега... Ех, търговията носи рискове. И после стоката е вече в морето. А да пуснеш водолаз е безнадеждна работа.

Не всеки може да внася какво си иска в Египет. И забраната не е само заради това, че ще загуби фискът на нилската държава. Египет има 15 000 000 жители. Становите на Манчестер денонощно тъчат бели платове. Тези хора трябва да се облекат. Макар и южните нилски красавици да носят само парче плат около бедрата си. Все пак това не е лозов лист, а парче плат, който струва крина жито или бала памук. Най-последно

въпросът се свежда и до една морска полиция, която не пие само по кабаретата, а бди за интересите на голямата империя.

Отивам към носовото отделение да направя проба на винчовете. Трябваше да започне разтоварването на кораба. Но веднага се повърнах. Пред десния мост на парахода настана невъобразим шум. Бяха се събрали около петдесет хамали, които трябваше да разтоварят. Дори по едно време започна боричкане. Отнякъде дотича полицаи – едър, мургав и с фес на главата си. Той влезе сред навалицата, каза не повече от десет думи и замахна.

Изведнъж сред хората се образува празнина. Юмрукът попадна в лицето на един кокалест хамалин и той се строполи на земята. От тълпата някои угоднически се закикотиха. Те не знаеха, че утре юмрукът ще се сложи върху тях.

Защо го удари!? Може би в Александрия хамалите са много повече, отколкото са нужни, за да разтоварят пристигналите кораби?!

Човекът полежа на кея няколко минути, стана, поотърси дрехите си и със залитаща походка се изгуби към складовете.

Значи, това си ти, Александрия?! С повече хора, отколкото трябва?

Че аз сигурно не за пръв път те виждам.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11398>]